

1995 - 2015 * 20 let

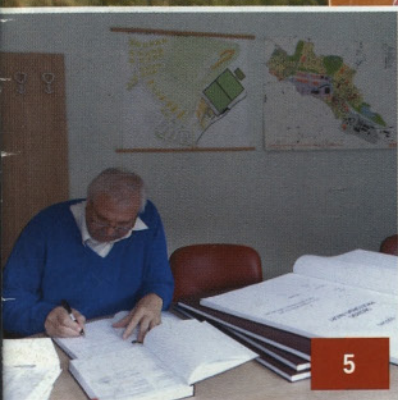
List

Revija za
kulturna in
druga
vprašanja
Občine
Šoštanj
in širše.

Knjižnica Velenje
Titov trg 05
3320 Velenje

Vztrajati, korak za korakom -
intervju s Filipom Vrabičem

5

11

12

17

ISSN 1581-8373

9 770158 183733

Poština
plačana pri
pošti 3325
Šoštanj

LETO XX
ŠT. 22
14. DECEMBER 2015
1,60 EUR

NOVI TEMELJI OBČINE str. 5
MARTINOVANJE V ŠMARTNEM OB PAKI str. 11
IZJEMNA TWIRLING PREDSTAVA str. 12
ZA KOLESARJI JE USPEŠNA SEZONA str. 17

Knjiga

**STOPETKRAT
O ŠOŠTANJU
V ENEM
ODSTAVKU**

Občina Šoštanj se predstavlja z izborom 105-tih ključnih identifikacijskih elementov zahodnega dela Šaleške doline, ki so prostor sooblikovali v preteklosti in so nekateri tudi del sedanjosti.
Naprodaj v Vili Mayer. Cena 5 €. Vabljeni k nakupu.

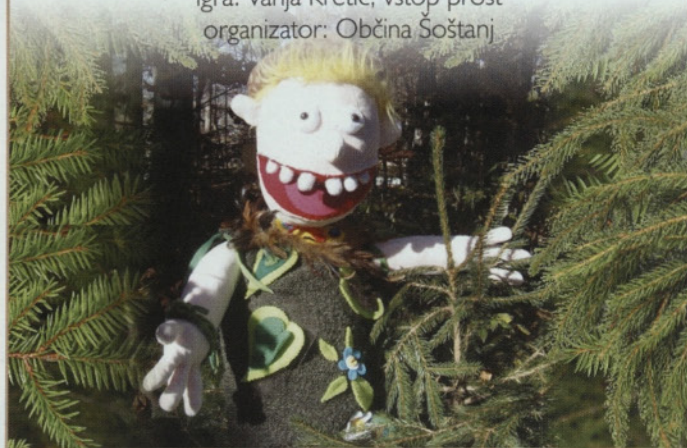
Izšla je nova knjiga Petra Rezmana.
Roman z naslovom **Tekoči trak**.

Knjigo naročite na naslovu:
<http://www.zalozba-litera.org/>

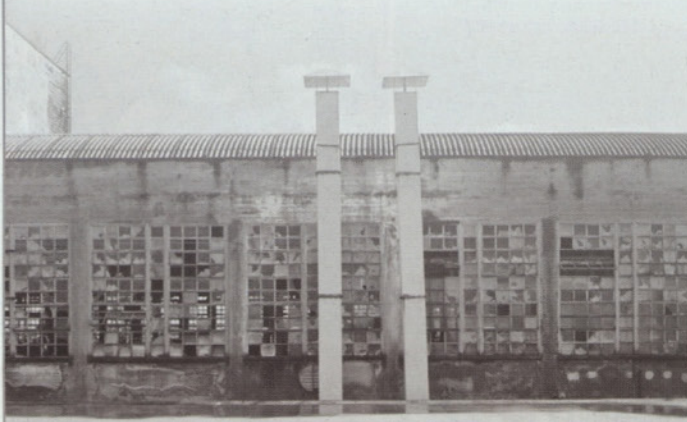
Iz spremne besede Tine Kozin:
»Dogajalni čas romana *Tekoči trak* je neposredna sedanost, leti 2011 in 2012 v Velenju, mestu, ki so ga pretežno (ali, kot detajlno opiše avtor: »od stanovanjskih blokov, trgovin, osnovnih in srednjih šol, do dominantnega kulturnega doma na trgu jugoslovankega maršala, občinske palače, zdravstvenega doma, internatov, samskih domov, gostinskih lokalov, hotela, banke, knjižnice, glasbene šole, pokrite tržnice, sodišča in kar dveh, nad vse imenitnih modernističnih rudniških direktij«) zgradili premogariji, brez plačila, ter ga nato desetletja dograjevali »iz dobička, odtrganega od njihovih plač« – nekaj, kar je današnjemu človeku, sploh pa tistemu, ki ni (do)živel časov socializma, udarništva, samoupravljanja, ..., domala nedoumljivo. Čeprav nedoumljivo pravzaprav ne bi smelo biti, saj se z neplačanim ali podplačanim delom, sploh v gradbeništvu, srečujemo domala na vsakem koraku – le da neprostoovoljnim. Prav primerjava, kakršna je ta, še posebej primerjava z obdobjem izpred 40 (ko se je dogajala opisana stavka rudarjev) in več let, so pomemben konstrukcijski princip novega Rezmanovega romana.«

Gozdni škrat Želodko
in Vila Snežinka
na obisku v Vili Mayer
interaktivna lutkovna pravljica za otroke
ponedeljek, 14. 12. 2015 ob 17. uri
igra: Vanja Kretič, vstop prost
organizator: Občina Šoštanj

PETER REZMAN TEKOČI TRAK

SLEPE MIŠI

Nebo je bilo ožarjeno, oranžno rdeče zaplate so se vlekale od obzorja do zadnjih košatih borovcev, za katere je konec novembra vsako leto lezlo sonce. Pomladi je utonilo za kostanji, poleti za obronkom, na katerem so se pasle krave...zadnja leta je postalo prestrmo za košnjo, pa je živad obrala, kar je narava dala, gnojili ne bodo več. V času našega otroštva se je še splačalo kosit. Domače pobe in okoliške, ki so znali dobro sklepati kose, so nabrali skupaj in so pokosili breg do zadnje bilke, da so preživeli kravo več. Vse se je spremenilo, a sonce poleti še vedno zahaja prav tam.

Tinek je držal mamo za roko in strmel v nebo. Radoživ in zvedav otročič, ki ni mogel nehati spraševati, je imel ta večer v očeh odsev nebesne rdečine, ki mu je srce prepredla s strahospoštovanjem, da ga je vsega umirilo in prikovalo k maminim nogam. »Pa kako lahko Miklavž vidi vse otroke naenkrat?«

»Lahko, ker je čudežen!« je bila mama jedrnata. Ko je sonce utonilo, se je hitro stemnilo. Povečerjali so »nekaj na hitro«, mali ima v vrtcu dobro kuhano hrano, ona in oči pa prideta iz službe šele ob petih. Ni, da bi zapravljali čas za kuho, saj imata v službi toplo malico, pametneje je izkoristiti kratek skupni čas za kaj drugega.

Ko je sine že v pižami in ima tudi ata že umite zobe, sedejo h kuhinjski mizi in začnejo pisati tako dolgo obljubljeni pismo Miklavžu. Oba spodbujata fantka, naj si le zaželi, kar mu srce poželi, saj je bil vse leto priden. Pa Miklavž to že tako ali tako ve, saj ima vendar zlato knjigo. Fantek narekuje, mamica piše, očka zraven še nariše. Pismo nastavijo na okensko polico, ga obtežijo s kozarčkom in Tinek ugasne v sladke sanje, v katerih se vozi z avtomobilčkom na akumulator, kakršnega je naročil Miklavžu.

Naslednji dan je nedelja in na kosilo bodo šli k babici. Fantek se še iz postelje ni skobacal, ko je že nekajkrat slišal, da je Miklavž vzel pismo, ampak da mora napisati pa še pismo pri babici, ki živi v spodnjem nadstropju. Babica ga je po kosilu vzela na krilo, čeprav se je otepal in sproti brisal vse poljubčke, ki mu jih je vztrajno lepila na lička. »Kaj boš napisal, ljubček? Saj si bil celo leto priden fantek, Miklavž to tako ali tako ve, ker te je gledal!« In je pri tem kar pozabila, kolikokrat ga je pri vsakem kosilu prosila za žličko za atija in žličko za mamo in mu pretila, da mu Miklavž ne bo nič prinesel, če ne bo pridno jedel.

Mali je tuhtal in si izmišljeval rešilca, gasilski avto, tovornjak, bager, valjar, kolo, skiro,...pri vsaki novi pogruntavščini je babi vrisnila: »Pa to vendar že imaš, to sva ti že z dedijem kupila. Zaželi si kaj drugega!« Nazadnje sta se zedinila za plastelin in tablo, po

Foto: splet

kateri lahko po mili volji rišeš.

Pismo je romalo v poštni nabiralnik, kajti pri babici Miklavž pobira pisma pač tam.

Po kosilu se je mlada družinica odpravila na obisk še k drugi babici in dedku. Po keksih in soku je beseda nanesla na Miklavža, ki je najbrž že na poti. Tam je komajda še spravil skupaj dovolj želja za eno pismo. Zapisali so kitaro in bobne, babi pa ga je že spomnila, da prideta še Božiček in Dedek mraz. Miklavž bo prinesel kitaro, bobne pa onadva. In dete je bilo zadovoljno.

Potem so prišli dobri možje in pod smrekico so se bleščali svetleči paketi. Rdeči doma, zeleni pri babici in dedku, pisani pri teti in stricu. Mali je ob vsakem vriskal od navdušenja. Ko so se vrnili domov in sta ati in mamica tovorila darila iz avta v njegovo sobo, kjer že skoraj ni bilo prostora, je naveličan vprašal: »Kaj naj delam?«

Starša sta obstala in kar nista mogla verjeti. Nazadnje je ata izdaval: »Ja kaj? Saj imaš polno sobo igrač!«

Mali pa je zabrisal kitaro pod posteljo in zahteval: »Gremo se slepe miši!«

Mama je presenečena vprašala: »Kaj ti pa je, a nimaš vsega, a nimaš igrač, kolikor hočeš?!«

»Nočem igrač. Gremo se slepe miši, pri Lari smo se šli slepe miši in skrivalnice. Larina mamica se je tako skrila, da je še Larin ata ni našel!«

Mama in ata sta kar stala. Po nekaj mučnih trenutkih je ata svoj glas pripravil do ustreznega tona, ki je včasih zalegel, da je fantek zaspal: »Dovolj je za danes! Gremo spat! Če ne boš ubogal, ne boš dobil nič za rojstni dan!«

Fantek je čemerno zlezal pod odejo, s katero je frcnil še barbiko iz čokolade.

Mama se je približala postelji in povlekla odejo z njegovega obraza: »Si slišal očija? Lepo ubogaj, saj veš, kmalu boš imel rojstni dan in torto. Če boš zelo priden bo torta, tovornjak ali pa medvedek, kar boš hotel.«

Po poljubčku se je deček obrnil na trebuh in zaspal. Mogoče bo nocoj volk potrkal na vrata, ampak ne bo odprl, ker ni tako neumen kot oni kozlički iz pravljice, ki jo včasih pove Larina mamica. Ali pa bo nasanjal mamin in atijev čas, pravljico in topel objem za lahko noč. Pa smo spet pri znani zgodbi, utrujena prideta iz službe, ko je sonce že za kostanji.

VSEBINA

3 Uvodnik

5 Aktualno

6 Intervju

10 Dogodki in ljudje

16 Šport in rekreacija

19 Zabavna stran

Zavod za kulturo Šoštanj

Zavod za kulturo Šoštanj se zahvaljuje vsem gasilcem, policistom, medicinskim sestram in zdravnikom za njihovo stalno skrb in opravljeno delo ter naloge.

Revija za kulturna
in druga vprašanja
občine Šoštanj in širše.

Izdaja

Zavod za Kulturo Šoštanj
Trg Svobode 12, 3325 Šoštanj
zanj Kajetan Čop, direktor
Izdajanje Lista finančno omogoča
Občina Šoštanj, zanjo Darko Menih,
župan.

Odgovorni urednik

Peter Rezman

Kritične pripombe na vsebino ali obliko Lista bodo dosegle svoj namen le, če jih boste posredovali s kratkim sporočilom na e-naslov list.urednik@gmail.com

Vodenje redakcije

mag. Milojka Bačovnik Komprej

Jezikovni pregled

Anja Švener

Oblikovanje, prelom strani

StudioHTZ, Anja Forštner

Tisk

Grafika Gracer d.o.o.

Naklada

700 izvodov

Vse sodelavce prosimo, da prispevke za LIST št. 23, pošljete najkasneje do 16. decembra 2015 na elektronski naslov: list.revija@gmail.com

Foto naslovnice:

Milojka B. Komprej

NOVI TEMELJI OBČINE

Prostorski načrt

Občinski svet Občine Šoštanj je v sredo, 18. novembra 2015, na svoji 9. redni seji sprejel **Odlok o občinskem prostorskem načrtu (OPN) Občine Šoštanj**. V zadnji fazi obsežnega postopka je Občina Šoštanj predvidene posege uskladila s posameznimi nosilci urejanja prostora, zaradi česar je v primerjavi z razgrnjenim gradivom **prišlo do nekaterih sprememb** tako tekstualnega kot tudi grafičnega dela OPN. Šele na tej osnovi je občina pridobila vsa potrebna soglasja oz. pozitivna mnenja.

Nov prostorski akt pokriva območje celotne občine Šoštanj in vsebuje tako strateški kot tudi izvedbeni del ter predstavlja osnovo za posege v prostor. Pred nakupom zemljišča ali nameravano gradnjo **naj se občani torej pozanimajo**, kakšna je namenska raba in kaj je na posameznem območju sploh dovoljeno graditi.

Občinski svet je istočasno sprejel tudi dva **podrobna prostorska načrta (OPPN)**, in sicer za

foto: arhiv Občine Šoštanj

območje Vile Široko in za mestno jedro Šoštanj.

Novo sprejeti prostorski akti začnejo veljati 10. decembra (OPN), oz. 11. 12. 2015 (oba OPPN), z dnem uveljavitve pa **razveljavljajo vse doslej veljavne prostorske akte** Občine

Šoštanj, razen izvedbenih prostorskih aktov, ki urejajo območje TEŠ in območje sanacije ugreznin med Družmirskim in Velenjskim jezerom.

Verona Hajnrihar

Zagotavljanje zdravstvenega varstva na prireditvah

Dne 15. 11. 2015 je stopil v veljavo nov **Pravilnik o službi nujne medicinske pomoči (Uradni list RS, št. 81/2015, v nadaljevanju pravilnik)**, ki med drugim bolj podrobno določa način zagotavljanja zdravstvenega varstva na prireditvah.

Pravilnik v 26. členu določa prireditve, na katerih **mora** organizator glede na število udeležencev, zdravstveno tveganja in tveganje za dogodke zagotoviti zdravstveno varstvo, v prilogi 16 pravilnika pa obliko zagotavljanja zdravstvenega varstva na javnih prireditvah.

Pomembna novost je predvsem na področju srednje zahtevnih in tveganih prireditvah, za katere velja sledeče:

1. Zdravstveno varstvo na tovrstnih prireditvah zagotavlja organizator na podlagi pisnega dogovora med njim in izvajalcem zdravstvenega varstva.
2. Zdravstveno varstvo na prireditvah financira organizator.
3. Organizator prireditve mora **najmanj 15 dni pred prireditvijo obvestiti** najbližjega izvajalca službe nujne medicinske pomoči (NMP).
4. Organizator prireditve obvestilu iz prejšnje točke predloži tudi **načrt** izvajanja zdravstvenega varstva na prireditvi.
5. Načrt za izvajanje zdravstvenega varstva odobri odgovorna oseba izvajalca službe NMP.
6. Na podlagi predhodno odobrenega načrta se sklene sporazum s pooblaščenim izvajalcem, kateri pa je del priloge pri prijavi javne prireditve pri pristojni upravni enoti.

Vse organizatorje zato obveščamo in prosimo, da pravočasno pristopijo k ocenitvi in zagotavljanju ustrezne zdravstvene oskrbe oziroma dokumentacije, saj si v nasprotnem primeru le te ne bodo mogli priskrbeti pravočasno.

Organizatorje na tem mestu ponovno seznanjamo, da morajo prijaviti prireditev pri pristojni upravni enoti **10 dni pred samo prireditvijo oziroma 5 dni** pri pristojni policijski postaji.

UPRAVNA ENOTA VELENJE

VEČKRAT BI SI MORALI PODARITI BRATSKI OPOMIN

Filip Vrabič je odličen sogovornik, ki te pritegne k pazljivemu sodelovanju. Predvsem zaradi tega, ker beseda ni samo beseda, je včasih cel stavek in stavek cel odstavek. Veliko ima povedati, ker veliko ve, a hkrati pove malo. Zdi se, kot da nekatere stvari jemlje kot znane, tako vsakdanje, da se o njih ne splača govoriti. A hkrati je pripravljen opisati lepoto zgodnjega jutra na celi strani pa še kakšen stavek bi segal čez. Jutro v katerem sva se pogovarjala, se je zgodil spontano, brez odvečnih besed. Da bi bilo škoda lepega jutra med stenami, me je povabil v svoj avto in vzel zraven še kitaro. Na travniku v Lokovici sva kljub pozni jeseni pogrnila tla in sedla. Pogled je počival na Mozirskih planinah, kitaro v Filipovih rokah pa je tu in tam dala zven njegovim besedam. Jutro, ki bi ga še želela ponoviti in intervju, ki bi ga vedno želela delati. In da se pri tem ne bi omejevala na predpisano formo, vsebino, slovnico in jezik, da bi ga lahko zapisala tako, kot je nastajal v tistem jutru, ko so ga poslušali samo ptiči na golih vejah jablan. Ampak vsega ne moremo imeti, kajne?

Filip Vrabič

Milojka B. Komprej

Spomnim se te kot otroka, malo starejša sem sicer, a smo se srečevali pred mestno cerkvijo. Nekje blizu si stanoval?

Stanovali smo na Gregorčičevi 2, pod Pustim gradom, kjer sem se rodil leta 1969, kot četrti otrok mami Ivanki, rojeni Mežnar in očetu Karlu Vrabiču, »Pirečkemu Korlu« iz Skornega. To je bilo obdobje, ko so se starši odločali ali bi se lotili gradnje hiše ali kupili »fičota«, na katerega bi čakali kakšno leto. Pa so se odločili za gradnjo in tako sta si novo gnezdece zgradila v Florjanu, kamor smo se leta 1975 že preselili.

Za tisti čas sta bila tvoja starša dokaj napredna. Avto je bi prej izjema, kot pravilo.

Ata je bil zelo odločnih misli in preudaren. Kot

sem že rekel, se je odločil za parcelo, kljub temu, da je imel že izpit motoroznanstva. Danes je seveda to drugače postavljeno. Ko je izpit, že mora biti dober avto.

Spomnim se te kot živahnega in zvedavega otroka.

Zelo lepe spomine imam na Pusti grad, kjer smo se igrali in čakali na očeta. Z gradu se je namreč videlo skoraj v našo hišo in smo videli kdaj nam je pomahal s kuhinjsko krpo, da smo se vrnili domov. Oče je bil namreč zaposlen v Galipu in ko je bila mama na delu popoldan, nas je ob vrnitvi iz dopoldanske izmene priklical domov k mizi. Če pa je bilo slabo vreme smo se igrali v hiši, največkrat gledališče. Jaz sem

bil kar dober režiser, moral sem biti zelo inovativen, da sem bil všeč bratom in sestri. Pri tem smo na kakšno omaro zlezli in tudi kakšno posteljo zlomili, če je tako zahteval scenarij.

Štirje ste bili, starši so vas verjetno morali držati na vajetih.

Starši niso bili strogi, čeprav je oče, če je rekel kakšno besedo, mislil resno in jo je bilo treba tudi uresničiti.

Kaj bi rekel zdaj na tako vzgojo, ko si sam starš?

Imam devet let staro hčerko. Velikokrat mi pride prav, kar so me učili starši. Oče je res imel trdno besedo, a je pustil toleranco. V zvezi s tem se

spomnim svoje odločitve o poklicu. Oče je želel, da bi bil kovinar, jaz pa sem se temu jasno uprl in šel v Celje na vrtnarsko šolo. To je bil tudi moj prvi upor in sem se odločil za poklic sam, s hotenjem, če bom z »ročcami« znal lepo delati, bom tudi z ljudmi lepo živel.

Torej iz osnovne šole med vrtnarje... pa vendar je bila to samo ena izmed tvojih postaj. V Šoštanjju sem obiskoval OŠ Karla Destovnika – Kajuha. V to šolo sem vedno rad hodil. Priznam, da nisem pridobil uspeha, ki bi mi odprl gimnazijska vrata. Zato je bila moja pot najprej usmerjena v poklicne vode in kje drugje bi se lahko lepše počutil kot med cveticami. Zato sem šolo seveda dokončal in naredil pripravniški izpit v Topolšici na vrtnariji. Tako imam eno leto delovnih izkušenj na tem področju. Šele nato sem šel v Maribor, kjer sem naredil četrti letnik gimnazije, kot pripravljalni letnik za Teološko fakulteto v okviru škofij. Že takrat sem imel željo po študiju teologije, kar mi je tudi uspelo.

Tvojo družino poznam kot družino močnega verskega prepričanja.

Naš ate je vero vedno vpeljeval nevsiljivo, s praktičnim krščanskim življenjem.

Prav v tem času, kjer sem zdaj, v tem življenjskem obdobju lahko rečem, da človek samo preko preizkušenj izve kateri so tisti trenutki praktičnosti, ki oblikujejo osebnost. Kjer ne moreš več »blefirati«, ko greš korak za korakom k cilju, kljub nasprotovanju ljudi in prijateljev, ki te sicer vzpodbujajo, a velikokrat ne razumejo.

Se to navezuje tudi na tvojo pot izobraževanja, ki je od vrtnarja vodila na fakulteto in še dlje v podiplomski študij?

Po končani teologiji sem se vpisal na podiplomca pri prof. dr. Cristianu Gostečniku v Frančiškanskem družinskem inštitutu. To je zavod družinske zakonske terapije za terapevtsko pomoč zakoncem, družinam in posameznikom v stiski. Na inštitutu poteka tudi izobraževanje zakonskih in družinskih terapevtov ter strokovno znanstveno raziskovanje na področju družine in partnerstva. Ravno to je moja smer študija, ki je še nisem čisto zaključil. Manjka še en izpit.

Ljubezen do narave praviš, te je vodila tudi v zanimiva priložnostna dela.

Mnogi so me videli, da sem pasel na planini. Tega je bilo kar nekaj, na Kortah, na Javorju pod Raduhi in Vodulah. To ni bil beg. To je bila ena izmed izkušenj, ki pokaže, koliko si si sposoben sam organizirati življenje. Že starši so me vpeljali v gorski svet. Jaz sem od pastirja prešel za oskrbnika na Mozirski koči na Golteh, kjer sem od leta 2010. Sem član Planinskega

društva Šoštanj. Tudi oče je bil markacist, jaz sem napredoval v vodnika A kategorije in lahko vodim skupine po lažjih planinskih poteh. Nisem samo pasel, počitniško delo sem opravljal na različnih lokacijah v hribih, med drugim tudi v prečudovitem svetu Komna in Sedmerih jezer. V tem obdobju sem spoznal, da so to oaze kateri človek potrebuje, a se težko odloči zanje. Sedmera jezera so planinski center, Komna pa posebej v obdobju zime in ob »cingljanju« zamrznjenih borovcev uči preživetja v visokogorju, zato se Mozirskih planin seveda nisem ustrašil.

Pasel si krave. Kaj so ti pokazale novega, kar nisi vedel?

Gotovo, da živali bolje čutijo naravo kot ljudje, ki gledamo z očmi in poslušamo z ušesi. Pri kravah se enostavno prepustiš njihovemu občutku za stik z naravo, za nevarnosti, za ugodje in jih samo vodiš v trenutkih, ko ne zmorejo prepoznati mej, ki smo jih seveda postavili ljudje.

Kakšno je življenje v Mozirski koči, oziroma na planinskem domu?

Dom na Mozirski planini deluje v sklopu RTC Golte. Četudi se je to jabolko v začetku zdelo kisló, se je z leti pokazalo, da lahko kot koordinator del delujem v skladu s pričakovanji ljudi, ki prihajajo v te konce. Dom je odprt vse dni v letu. Imamo krušno peč, ki je duša naše kočice. Iz nje prihaja toplina in tudi domači kruh, ki ga sami pečemo. Kislo mleko in enolončnice pripravljene na štedilniku so okrepičilo, ki ga gorniki potrebujejo. To začnimo še s prijetnim vdanim pogovorom in tankočutno postrežbo. Z željo, da bi obiskovalci harmonijo narave ponesli vsem, ki jih imajo radi in tako morda povečali obisk gora.

Mozirsko je tvoj drugi dom.

Kolikor je mogoče sem gor. A dejstvo je, da ne pomaga, če v samotnih meglenih dnevih posedam v koči in čakam na ljudi, ki jih ni. Takrat se je pametno odpraviti v dolino, med ljudi... Človek je po naravi romar, popotnik, tako da kolikor gre, obiščem sosednje gore ali se potopim v modrino morja. Pomembno je sodelovanje s člani upravnega odbora PD Mozirje. Skupaj načrtujemo in rešujemo nastale probleme. Moram pohvaliti prostovoljno delo markacistov, ki so po žledu omogočili ponovno varen dostop do planine in se lahko tako skupaj veselimo srečanja slovenskih planincev, 18. junija, leta 2016. Občudovali bomo lahko bogato pomladansko floro mozirskih planin ter razstišče avriklja v Alpskem vrtu.

Vem, da ste bili na koči ali domu, kot raje slišijo in govorijo planinci, tudi nagrajeni?

Ponosni smo na dva certifikata, ki smo jih prejeli

od PZ Slovenije: Okolju prijazna kočica in družini prijazna kočica. To nam daje pohvalo in tudi odgovornost, da smo na pravi poti, ki jo s skupnimi močmi lahko nadaljujemo. Po mojem mnenju naj bi mozirska kočica postala oaza ob velikem bazenu Šaleško Savinjske doline, kjer bi ljudje z vpetostjo v naravo ohranjali vrednote, ki jih vsakodnevno še kako potrebujemo: potrpežljivost, vztrajnost, poslušnost, skratka to kar lahko človek v zdravem slogu doživi.

Že prej sva govorila o tvojem študiju. Kako si vnovčil svojo diplomu?

Znanje, ki ga človek z leti pridobi, mu ga nihče ne more vzeti. Treba ga je nadgrajevati, zato svoje izkušnje in vpogled uporabljam na različnih področjih. Po končanem študiju teologije leta 2004, sem se, kot sem že omenil, odpravil na »podiplomca« družinske zakonske terapije. Pred tem sem deloval na področju psiho-socialne pomoči žrtvam kaznivih dejanj. To je bilo v okviru projekta za vstop v Evropsko unijo. Delujem pri pripravi za izpust kaznjencev iz slovenskih zaporov, kjer je potrebno osebo pripraviti na ponoven stik, ter vključitev v družbo. To niso zgodbe, ki jih pripovedujejo starši ali dedke in babice svojim otrokom in vnukom. To so življenjske situacije, ki so velikokrat nerazumljive, vendar mislim, da se lahko človek ob podpori sočloveka nadgrajuje. Priporočljiva pri tem je sprememba kraja bivanja in dela.

Delo s kaznjenci verjetno zahteva drugačen pristop kot delo zakonskega terapevta.

Moram reči, da sem na tem področju zadovoljen s svojim delom, tudi odzivi so pozitivni. V okviru centra za socialno delo je poskrbljeno za super vizije, na katerih razčlenjujemo pogovore, ki jih imamo s kaznjenci. S strani strokovnega osebja sem bil pohvaljen, da sem dober poslušalec in da znam za sabo zapreti vrata. Posebej pomembno se mi zdi, da v primernem obdobju najdem nasvet, kot vzpodbudo za drugačen način življenja ob izhodu iz zapora. Dobro povratno informacijo dobivam tudi od klientov, ki mi včasih dobesedno ponovijo kakšne besede, ki sem jih izrekel v vzpodbudo in so jim pomagale na poti v drugo okolje.

Velikokrat deluješ tudi kot prostovoljec.

Seveda. Nikoli mi ni bilo žal časa za prostovoljno delo. Menim, da same materialne dobrine, ki jih človek lahko ustvari, niso vrhunec stvaritve, ampak del podpore, da bi človek lahko dosegel duhovno rast.

Že kot študent si pomagal pri mašah. Bi se temu reklo da mašuješ?

Ne mašujem, zelo rad pa sem pri liturgiji, sre-

100 LET SOŠKE FRONTE: ŠOŠ SI VARNOSOP INŠTATEL

Imam te za priljubljenega človeka, katerega beseda in družba je dobrodošla. Vem, da imaš širok krog znancev. Kako pa je s prijatelji?

V letih katere štejem, pride pri besedi prijatelj do sita. Do preverjanja. Ko misliš da imaš prijatelje in si v to prepričan pa se to izjalovi ali celo poruši, potem je na vrsti modrost, da znaš stvari premisliti s pravo mero. Poiskati samotni kraj in reči bobu bob. Zagotovo pa se premalokrat zatečemo k bratskemu opominu. Vem, težko ga izrečemo, a je potreben v življenju. Marsikdo za to nima korajže. Tudi sam ga izrečem v kakšni hudomušnosti in dlje časa izbiram besede, ki jih podarim pravim prijateljem, saj s tem izzovem prijateljsko opredelitev, tudi grajo.

Imaš rad naše gore in Slovenijo, svojo domovino?

Veliko hodim po planinah, tudi po planinah izven meja, a vedno je z mano misel, da je povsod lepo a doma je najlepše. Slovenija je balzam za tiste, ki smo tu rojeni.

Si kdaj dvomil v vero?

Mislím da je praktično krščansko življenje – odpuščanje, rešitev za težave v družbi. Vesel sem in se zahvaljujem svojim staršem, da so me vpeli v to ljubezen, ki jo vsakodnevno čutim do stvarnika. Nikoli se nisem počutil zapuščenega ali zavrženega, kljub spodrsrlajem, ki sem jih doživljal. Sami se premalo trudimo, da bi v veselem sporočilu in spodbudi k sočloveku skupaj gradili oazo, ki si jo želimo. Ne upam si trditi, da je to zakrknjenost ali nepripravljenost, bolj preobremenjenost od vsega vsiljivega in lažnega ugodja v potrošništvu, ki je past sodobnega človeka.

Je cilj pot ali je pot tvoj cilj?

Moram reči, da sem kot koordinator del našel mir v nederju Mozirskih planin. Želim si ohraniti veselje na svojem obrazu in ob srečanju s sočlovekom polagati tlakovce veselja in sreče ter utrjevati poti na katerih bi se vsi počutili varne.

Še kakšno sporočilo sočloveku?

Plemenito in polno življenje je kadar vztrajaš korak za korakom, kljub spodrsrlaju ob katerem se čutiš nemočnega in si ga storil sam ali pa so to povzročili drugi z lažjo, napuhom, gotovo pa ne v ljubezni, morda v nevednosti v pretvarile-te. Znati odpustiti z dvignjeno glavo, z odločnimi koraki, pot nadaljevati, osvežiti cilj in z njim odkriti pravo pot resnice, ki jo smeš in moraš podarjati z izgovorjeno besedo.

LETALSKI POZDRAV IZ ŠOŠTANJA

V Muzeju usnarjstva na Slovenskem v Šoštanju (MUS) je v okviru predavanj Šaleškega muzejskega in zgodovinskega društva (ŠMZD) v sodelovanju z Muzejem Velenje, potekalo predavanje z naslovom **Letalski pozdrav iz Šoštanja**.

Predavanje je po večletnem raziskovanju razvoja letalstva v Šoštanju in Šaleški dolini izvedel predsednik društva Miran Aplinc. Obiskovalci prireditve so se skozi zanimivo interpretacijo razvoja letalstva v Šoštanju lahko seznanili z delovanjem šaleškega aerokluba, vse od njegovega nastanka do začetka druge svetovne vojne. Med obema vojnama je bilo veliko pobud za ustanovitev jadrnalno letalnih skupin v več mestih po celotni takratni širši domovini.

Tako je bilo tudi v Šoštanju, kjer so mladi na-

dobudni letalci začeli z gradnjo prvega jadrnalnega letala na tem območju in z njim tudi poskušali poleteti. Polet je bil uspešno izveden, kljub nasprotovanju takratne oblasti, ki je večkrat poskušala onemogočiti delovanje šoštanjskih letalcev, a le – ti s svojim delovanjem niso prenehali. Mnogi obiskovalci so bili nad nekaterimi podatki kar pozitivno presenečeni, saj je predavatelj podal mnogo zanimivih informacij, ki so bile še dokaj nepoznane.

To predavanje je bilo v bistvu šele prvi del predstavitve obsežne Aplincove študije, ki se bo v prihodnjem letu nadaljevala še s kakšnim predavanjem. Predvsem s predstavitvijo razvoja in delovanja šaleškega letalstva v medvojnem in povojnem času.

Jernej Hožjan

Foto: Jernej Hožjan

3. PREDNOVOLETNO SREČANJE

Foto: arhiv

V Gostišču Janez v Lajšah pri Šoštanju so zadnji ponedeljek v novembru oživel spomini na čas slovenskega osamosvajanja. To je spomin na čas, ko so iz skladišč teritorialne obrambe, policije in manevrskih struktur odpeljali orožje na tajne lokacije, na domove šestih družin na območju občine Šoštanj, ki so sodelovale v projektu »Tajna skladišča 1990 – 1991«.

Letos je minilo 25 let od odločitve takratnega Občinskega štaba TO Velenje, da se oborožitev in strelivo, ki je bilo skladiščeno v skladišču takratnega Občinskega štaba TO, zaradi varnosti dispenzira tudi v tajna skladišča na območju Šoštanja. Posamezniki in posamezne družine so tako na neuradnih tajnih lokacijah v času od 5.10.1990 do 18.7.1991 hranili in varovali večje

količine orožja in streliva. Pomembno in častno vlogo je pri tem imelo šest družin iz območja sedanje občine Šoštanj in sicer družina Mazej iz Belih Vod, družina Sovič (po domače Krištan) iz Raven pri Šoštanju, družini Juvan (po domače Žohar) iz Zavodenj in Rezoničnik (po domače Leskovšek) iz Belih Vod, ki so poleg orožja in streliva čuvali tudi prebegli helikopter na stran TO, JLA Gazela, ki je bil preimenoval v TO-001 Velenje. Pri družini Vidic iz Šoštanja in družini Toplišek iz Raven pa je bilo v letih 1990 in 1991 tajno skladišče orožja Postaje milice Velenje. V spomin na te dogodke je občina Šoštanj in Območno združenje veteranov vojne za Slovenijo Šoštanj skupaj z družinami, ki so prejele častni naziv »Slovenska družina« organizirala 3. srečanje družin MSNZ, ki so sodelovali v projektu

»Tajna skladišča 1990-1991«.

Na ponedeljkovem srečanju družin MSNZ je župan Darko Menih prisotnim udeležencem MSNZ poklonil tudi najnovejšo publikacijo o Šoštanju Stopetkrat o Šoštanju v enem odstavku, ki predstavlja občino Šoštanj z izborom 105-tih ključnih identifikacijskih elementov zahodnega dela Šaleške doline, ki so prostor sooblikovali v preteklosti in so nekateri del sedanjosti in se jim v svojem nagovoru zahvalil za opravljeno zahtevno in herojsko nalogo. S predsednikom organizacije Leonom Stropnikom sta obljubila, da bodo ta srečanja tradicionalno vsako leto.

Po uradnem delu je sledilo prijetno druženje in obujanje spominov na čas osamosvajanja.

Leon Stropnik

100 LET SOŠKE FRONTE NA PRISTAVI

16. Tradicionalni pohod spomina na Krnska jezera je potekal v soboto, 7. novembra 2015, v organizaciji MDO PD Posočje. Pohoda se je udeležilo malo več kot 600 planincev in ljubiteljev gora, med njimi tudi Šoštanjčan in predsednik Planinske zveze Slovenije, Bojan Rotovnik.

Ob 13. uri je bila za pohodnike, ki so se zbrali pri jezeru, krajša slovesnost na kateri je predsednik MDO PD Posočje, Gregor Rupnik, pozdravil pohodnike in med drugim spomnil na dogodek izpred stotih let, ko je v gorah nad reko Sočo potekala svetovna morija, po kateri je fronta tudi dobila mednarodno prepoznavnost. Slavnostni govornik na prireditvi je bil predsednik PZS-ja, Bojan Rotovnik. Zahvalil se je organizatorjem pohoda, ki pomagajo ohranjati spomin na dogodke iz časa I. svetovne vojne, na katere nikakor ne smemo pozabiti. Med drugim je dejal, da je dediščina prve svetovne vojne precej povezana tudi s planinci, ki organizirajo planinske izlete po poteh Soške fronte in v gore, kjer so potekale bitke. Na ta način se vse generacije seznanijo z morijo, ki v zgodovini skoraj nima primere. Poudaril je, da so se z zaključkom nesmiselne vojne v Krnskem pogorju šele pričele obnove tako narave, kot tudi infrastrukture ter objektov, ki so pomembni

Foto: Branko Rutar

za življenje ljudi. Konec vojne pa je žal prinesel tudi nove meje v slovenskih gorah, ki so bile vzrok za velike inženirske posege v občutljiv gorski prostor. Pa vendar je marsikdo našel varno zavetje za izvajanje svojih aktivnosti ravno v gorah nad Sočo. Govor je zaključil z mislijo, da je ta pohod v visokogorje, na mesto krvavih dogodkov, tudi nekakšen protest proti vsem vojnam ter nasilju sveta.

Prireditve so popestrili vojaki večih generacij v uniformah iz različnih zgodovinskih obdobj ter zmajar, ki je pristal med množico.

Pesmi pevcev in muzikanta, ki so odmevale v gorah so poskrbele za še bolj pristen vtis dogodka. Ob zaključku prireditve so ob jezeru prižgali spominski ogenj v spomin vsem padlim v Krnskem pogorju.

Pohodniki so nato druženje nadaljevali v Planinskem domu pri Krnskih jezerih, kjer so izmenjavali spomine. Organizatorji prireditve pa ocenjujejo, da je bil pohod iz vseh vidikov uspešen.

Amadeja Komprej

MARTINOVANJE V ŠMARTNEM OB PAKI

Tradicijo vinogradništva pod Goro Oljko so poznali v Svetem Martinu na Paki (Šmartno ob Paki) že pred obema vojnoma, ko je trtna uš v Evropi dolgoročno uničila večino vinogradov. A so se po drugi svetovni vojni postopoma le pobirali ti vrli kopači in sadili trte za domače potrebe.

Desetletja prav vrhunskih vin ni bilo. Ko pa so stopili skupaj najbolj odločni vinogradniki in ustanovili Društvo vinogradnikov Šmartno ter skozi dvajsetletno načrtno vzgojo svojih članov, z izobraževanjem in dvigovanjem vinske kulture, so na prisojnih legah od Polzele, Malega in Velikega vrha, Slatinah ter tja do Kolovrata v Mozirski občini, pridelali izvrstna, visoko ocenjena vina. Kapo dol za letošnji pridelek, kot povsod po naši deželi, je dejal na veselo martinovo soboto tudi Sveti Martin, ki je na praznovanju pozno popoldne blagoslovil mošt in dal s tem poudarek občinskemu prazniku te, male a izjemno vitalne podeželske občine. V Martinovi vasi, ki zaživi vsako leto vsaj za teden dni, se je zbrala velika množica in si ogledala stare domače običaje, ki so jih in jih še vneta obujajo in gojijo krajani Podgore, Malega in Velikega Vrha, Gavic, Rečice in Šmartnega ob Paki, Paške vasi, Gorenja in Gneča. Vse skupaj se je začelo že z dopoldanskim pohodom po Martinovi poti,

Predsednik Društva vinogradnikov Šmartno ob Paki Miha Fajfar je predal ključ kletarju leta 2015 Jožetu Kuglerju

Foto: Jože Miklavc

z Martinovo likovno kolonijo v Velikem Vrhu in Gavicah, Martinovo kmečko tržnico, z otroškim martinovanjem ter popoldanskim Martinovim

krstom. Po obredu, ki mu je prisostvovala slovenska vinska kraljica Sandra Vučko, so razglasili kletarja leta 2015. To je postal, po tem, ►►

► ko mu je ključ predal predsednik domačih vinarov Mihael Fajfar (večkratni prejemnik tega častnega naziva), Jože Kugler, ki je tudi počastil vse goste s svojim izjemnim letnikom traminca. Naziv si je prislužil z vrhunskimi ocenami svojih vin, ki jih je negoval v že znani mali kleti na Malem Vrhu pod Goro Oljko. Jože je bil svojega uspeha in tako bleščečega priznanja

odkrito vesel, saj to pomeni gospodarski uspeh in potrditev dolgoletnega izobraževanja in skrbnega kletarjenja. Množica je ob Martinovem (povinskem zavetniku in svetniku Martinu nosi ime njihov kraj Šmartno) nenavadno toplem večeru uživala v pokušini mladih vin, ob dobri kulinarčni ponudbi ter glasbi mladih harmonikarjev Roberta Goličnika, ki je že nekaj časa njihov sokrajan

(priselil se je iz rojstnih Gaberk pri Šoštanju). Po licitaciji martinove gosi pa so vžgali Ognjeni muzikanti, da se je kar kadilo izpod velikega pokritega prostora, kjer so tudi po nedeljski slovesni martinovi maši še kar nadaljevali in peli hvalnice tej čudoviti rožci, ki »spomlad cveti, jesen, pozim pa greje ino veseli«.

Jože Miklavc

5 LET TWIRLING KLUBA ŠOŠTANJ

Dvorana Kulturnega doma Šoštanj je bila v nedeljo, 22. novembra 2015, zasedena do zadnjega sedeža. Za ustanoviteljico in hkrati vaditeljico Nino Napotnik je bila organizacija in priprava na nastop v Kulturnem domu zahteven projekt, na katerega so se pripravljali dobra dva meseca. Nastop na odru v Kulturnem domu je čisto nekaj drugega kot snovanje predstave v telovadnici. Odrske luči na stropu so lahko zelo zaslepujoče ob metanju vrtečih palic visoko nad oder, oviro pa ob tem predstavlja tudi višina stropa. Zaradi slednjega Ninini twirlerji niso mogli pokazati vseh osupljivih elementov. Že strop v telovadnici Partizan, kjer trenirajo, ni dovolj visok za izvajanje vseh elementov.

Mnogi ne poznajo razlike med mažoretkami in twirlingom. Mažoretne skupine so plesna spremljava pihalnih orkestrrov npr. ob paradah na prostem in dvoranah, twirling pa je šport, ki povezuje ples, gimnastiko v kombinaciji s

twirling palico. Izvor twirlinga sicer ni natančno poznan, ena izmed teorij pa govori o plesnih festivalih v vzhodni Evropi in Aziji, kjer so vrteli in metali v zrak različna orožja in palice, kasneje pa so to tehniko prevzele tudi vojske na svojih paradah. V ZDA, kjer se je moderni twirling najbolj razvijal, je bila 1. nacionalna twirling zveza ustanovljena že leta 1947. V Sloveniji začetki segajo v devetdeseta leta prejšnjega stoletja. Najprej so elemente twirlinga v svoje koreografije dodale mažoretne skupine, kasneje pa se je twirling razvil kot samostojen šport.

Pa se vrnimo k sami predstavi. Oder se je kar bleščal v zlatu. Opremljen s palmami in belimi stebri je predstavljal bogastvo egipčanskih faraonov. Zgodba, ki so jo mladi člani predstavili na odru, je povzeta iz otroške risanke z naslovom Princ Egipta. Priredbo in scenarij je pripravila Nina sama. Govori o časih, ko je Egiptu vladal krut faraon. Zaslužnil je Jude, ki so pribe-

žali v njegovo deželo. Ko so se ti začeli upirati težkemu delu, je ukazal, da vse njihove novorojene sinove pobijejo. Toda nekdo med njimi je preživel, ker ga je mama v košarici položila v reko Nil. Niže ob reki ga je pobrala faraonova hči in ga posvojila. Izbrala mu je ime Mojzes. Rasel je v palači kot egipčanski princ, toda faraonovi vohuni so odkrili, da je Jud. Moral je pobegniti iz Egipta. Na poti se mu je prikazal Bog in mu zaupal težko nalogo. Svoje ljudstvo bo moral rešiti suženjstva in odpeljati iz Egipta. Glavne vloge so odigrali: Aljaž Juvan kot princ Mojzes, Ajda Stajan kot mama Yocheved, Eva Ledinek kot sestra Miriam, Aleks Juvan kot brat Ramses, Ana Benda kot princesa Tuya in Vlado Komar kot faraon Seti.

Po predstavi so se plesalci Nini, še preden je dobro pričela s svojim slavnostnim govorom, zahvalili za njen trud, pohvalili njeno vodenje kluba in obenem tudi potarnali glede težav s prethimi in okvarjenimi predvajalniki glasbe. Že naslednji trenutek pa so ji na oder prinesli precej velik in glasen prenosni multifunkcijski zvočnik, ki jim bo prišel še kako prav. To je bilo darilo staršev plesalcev ob obletnici.

Plakete ob 5. obletnici je Nina podelila naslednjim članom kluba: Aljažu Juvanu, Ani Benda, Aneji Štrigl, Patriciji Kovač, Ajdi Stajan in Evi Ledinek. Vsi ostali nastopajoči pa so prejeli priznanje in šopek. Prireditev je obiskala tudi predsednica Twirling zveze Slovenije Marta Pernat, ki je Nini ob tej priložnosti predala plaketo. Na obletnice spada tudi torta, ki so jo bili deležni vsi nastopajoči. Na oder je bil povabljen tudi predsednica KS Šoštanj Urška Kurnik, ki je bila zelo navdušena nad predstavo, zato je predlagala, da jo ponovijo tudi na drugih odrih. V avli Kulturnega doma je po končani prireditvi sledila pogostitev, ki jo je spremljala živahna razprava o čudovitem nastopu.

Nina se zahvaluje Zavodu za kulturo Šoštanj za najem dvorane Kulturnega doma in vsem, ki ji omogočajo delovanje kluba.

Aleksander Grudnik

Princ Egipta TK Šoštanj 2015

Foto: A.Grudnik

SKUPNI LOV LD VELUNJA NA PRISTAVI

Lovska družina Velunja je 8. novembra v sodelovanju s TD Pristava izvedla skupni lov po gozdovih Pristave. Pristava je sicer bogat lovski revir, saj v strmih pobočjih nad Velunjo najde zatočišče veliko divjih živali.

Letošnje leto sicer divjih prašičev na tem koncu ni bilo veliko, so bili pa kmetje toliko bolj veseli, saj niso imeli razkopanih travnikov in njiv. Zbor lovcev LD Velunja in predstavnikov sosednjih lovskih družin je bil ob 8. uri na prireditvenem prostoru TD Pristava. Predsednik LD Velunja Tone Plazl je pozdravil in nagovoril lovce. Posebej jih je opozoril na pazljivost pri mo-

rebitnem streljanju. Gospodar lovske družine je še lovce seznanil s tem, katero divjad lahko lovijo, nato pa so se razdelili v skupine, izbrali gonjače in se odpravili v lovišče. Pred leti so ob takih dogodkih v pristavskih gozdovih gonjači in lovci uživali, letos pa je bilo veselja malo manj. V strmem gozdu se še namreč vedno nahaja veliko podrtih bukovine, ki jo lastniki po zledolo-mu še vedno niso uspeli odstraniti.

Odstranjevanje podrtih dreves je letos ustavil še lubadar, ki je napadel veliko smrek, ki jih je bilo treba prednostno posekati in odstraniti iz gozda. Sprehod po gozdu, kjer je še veliko po-

drtih dreves in suhih smrek zato ni ravno sproščujoč, poleg tega pa je bilo letos v teh koncih moč opaziti le malo divjadi. Podrta drevesa, sekači v gozdu in motoristi v gozdu motijo divjad, zato se je ta umaknila v mirnejše gozdove. Lovci so tako na skupnem lovu opazili le nekaj srn in lov se je za lovce končal brez ulova. Je pa bilo zato opaziti kar nekaj žoln, ki so bile zaposlene z iskanjem še vedno aktivnih lubadarjev na suhih smrekah.

Po končanem lovu je lovce čakalo okrepcilo, ki ga je pripravilo TD Pristava.

A.Grudnik

LD Velunja na Pristavi 2015

Foto: A.Grudnik

NA BAZARJU

V četrtek, 26. 11. 2015, so na Osnovni šoli Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj dopoldne potekale delavnice, popoldne pa smo imeli praznični bazar. Učenci so prodajali izdelke, ki so jih ustvarili sami v različnih delavnicah. Imeli smo tudi stojnico s čokoladnimi palačinkami ter sadnim čajem.

Bazarja so se udeležili predvsem starši in stari starši otrok, ki obiskujejo to šolo. Prišli so si ogledat stojnice, na koncu pa je skoraj vsak odšel domov s kakšnim izdelkom. Letošnje leto je bila postavitve stojnic drugačna od prejšnjih let, saj so bile vse stojnice postavljene v avli in jedilnici. Pri obiskovalcih pa so bila o tem deljena mnenja. Nekaterim se je zdela letošnja postavitve boljše, saj so menili, da je vse bolj prostorno in povezano ter da je tako manjša gneča. Spet drugim pa je bila bolj všeč lanska, ker je bilo po njihovem mnenju bolje razporejeno po nadstropjih.

Cene so se obiskovalcem zdele primerne glede na to, da je šlo za dobrodelni namen, saj se ta denar pozneje porabi za učence. Tudi letošnji kulturni program je bil malo drugačen, ker je potekal kar med samim bazarem. Tako so si obiskovalci lahko ogledovali stojnice, medtem ko so poslušali naše glasbenike. Naši prodajalci so se zelo dobro odrezali, saj so jih hvalili vsi obiskovalci.

Vsem je bila prireditev zelo všeč in večina jih je dejala, da je bila boljše kot lani. Vsi pa so se strinjali v eni stvari: bazar je poln božičnega vzdušja in vsi se bodo z veseljem vrnili drugo leto, saj verjamejo, da se bodo učenci ponovno odlično odrezali.

Maša Petković

Delavnice v petem razredu, Foto: Bogomira K. Vrčkovnik

PO POTEH PREKRASNIH RAVEN

Na zadnjo nedeljo v novembru, 29. 11. 2015, je v Ravnah potekala vsakoletna prireditvev KUD Ravne se predstavi. Letošnja predstava je bila drugače obarvana, zato smo jo poimenovali KUD malo drugače. V današnjih težkih časih, ki niso ravno prijetni za vsakogar, ljudje potrebujejo zabavo, smeh, dobro voljo in vse, kar spada k bližajočim se praznikom, kar pove tudi dejstvo, da je bila dvorana REKS polna.

V Kulturnem društvu Ravne smo letos pripravili kratke filmčke, v katerih smo se lahko sprehodili po Prekrasnih Ravnah. Voditelja Špela Sovič in Marko Potočnik sta skozi program pripovedovala zgodbo, ki jo piše naš domači kraj. Za začetek smo skupaj prižgali prvo adventno svečko in tako vstopili skupaj v prihajajoči december. Posebna uvodna točka je bil Moški pevski zbor KUD Ravne, ki je posebej za to priložnost zapel ravensko himno Naša vas Ravne, besedilo zanjo pa je prispeval domačin Franc Hudomal. Nastop so popestrili tudi Ravenski štrajharji, ki nas s svojimi posebnimi instrumenti vedno spravijo v dobro voljo. Predstavljen je bil tudi poseben filmček z naslovom Ravenske znamenitosti in izkazalo se je, da tudi teh ni malo. Posebno mesto med znamenitost-

mi ima podružnična šola Ravne, ki je letos podelila zaprla svoja vrata. Na proslavi pa nismo ostali brez nastopa našega podmladka, otrok, za kar je poskrbela ekipa Športnega društva Ravne. V goste smo tokrat povabili Ansambel Naveza, ki nas je s harmoniko dodobra ponesel v veseli december. Tudi za smeh smo poskrbeli in se ob kratkem skeču pošteno nasmejali tipičnim vaškim ženskam. Nastopile so tudi pevke ŽPZ Planike, ki so s Slakovo melodijo Mačice že klicale novo pomlad. Za konec smo si ogledali še posnetek Ravenska pot, na katero se domačini odpravimo vsako leto na praznik dneva državnosti. Prireditvev je zaključila predsednica KUD Ravne Katja Milavec, ki je povedala še zahvalo vsem nastopajočim in se zahvalila za množično udeležbo na proslavi.

Zaključimo lahko, da je prireditvev uspela. Veseli smo, da domačini radi prihajajo na takšne kulturne dogodke, ravno to daje društvu nove moči, da ustvarjamo naprej. V KUD Ravne pa pripravljamo še mnoge prireditve, najprej bo 13. 12. na vrsti večer skečev, v januarju koncert Harmonikarskega orkestra Barbara Premogovnika Velenje ter 5. obletnica ravenskih pevkev ŽPZ Planike.

MP

Foto: arhiv

VESELO V GABERKAH

Vsi na odru

Foto: A. Grudnik

Kulturnica Gaberke je, 22. novembra 2015, v dvorani PGD Gaberke, organizirala že tradicionalno Veselo nedeljsko popoldne, kjer so se predstavili ansambli, pevci in pevke iz bližnje in daljne okolice. Iz okolice Uršlje gore so prišli Pva-ninski abuhi, ki skupaj nastopajo že od leta 2012. Iz okolice Domžal in Moravč smo uspeli privabiti ansambel Mladi gamsi. Člani popularne skupine, ki obstaja že pet let, so sinovi glasbenikov iz bolj znane skupine Gamsi. V Gaberkah so že nekajkrat nastopile tudi ljudske pevke Pušelj iz Zgornje Savinjske doline in tudi tokrat so se odzvale našemu vabilu. Iz Konovega pri Velenju je prispela 10 članska skupina harmonikarjev.

Prvi del nastopa so peli, v drugem pa so zai-grali na harmonike. Na domačem odru ne gre brez domačih ljudskih pevkev Gaberški cvet, ki so se v zadnjem letu dopolnile z dvema pevčkama in zato sedaj tudi pogosteje nastopajo. Nazadnje je sledil še nastop ansambla Žarek, ki prihaja iz sosednjih Škal. Po tradiciji so bili ob koncu na oder povabljeni vsi nastopajoči in skupaj s publiko so zapeli nekaj znanih napevov. Na koncu se je predsednik Kulturnice Franc Šteharnek zahvalil vsem nastopajočim in voditeljicama programa Lauri Videčnik in Majji Dobnik. Ker pa je nekaj dni pred prireditvijo predsednik KS Gaberke Zvone Koželjnik obhajal »Abrahama«, ga je Šteharnek pozval, naj se oglasi po posebno darilo – hleb domačega rženega kruha, na katerem je bila iz testa narejena številka 50.

Aleksander Grudnik

SREČANJE STAREJŠIH KRAJANOV V LOKOVICI

V Lokovici so v nedeljo, 8. novembra 2015, v organizaciji Rdečega križa pripravili že 31. Srečanje starejših krajanov.

V kratkem kulturnem programu so nastopili mladi Lokovičani in moški pevski zbor Lokovica. Spregovorili so tudi gostje: župan Občine Šoštanj Darko Menih, predsednik KS Lokovica Marko Jurič in predstavnik Območnega Rdečega križa Jože Kožar.

V Lokovici je 115 krajanov, ki štejejo nad 70 let. Za najstarejšega krajana velja Albin Pančur (letnik 1920), najstarejša krajan-ka, udeležena na srečanju pa je bila Marija Žak (letnik 1930). Za najstarejšo krajan-ko Lokovice pa velja Marija Strahovnik, ki je v septembru letos dopolnila zavidljivih 100 let. Tudi nanjo so se prostovoljci Rdečega križa spomnili z obiskom in rožico.

Vsem prisotnim na srečanju so postregli z Martinovim kosilom, prostovoljke Rdečega križa pa dodajajo, da si želijo še večjega obiska, saj se zelo trudijo v tej smeri.

Foto: arhiv

VISOKI JUBILEJ

V soboto, 14. 11. 2015, smo obiskali Štefanijo Mikuž iz Topolšice, ki je naslednji dan slavila 92. rojstni dan.

V imenu Krajevne skupnosti in društva upokojencev smo ji zaželeli še na mnoga leta. Gospa nas je sprejela dobre volje in v krogu svoje družine. Vesela in bistrega duha se je spominjala vseh naših znancev. Zanimala se je za bližnje in sosede in njihovo življenje. Čas je prehitro tekkel. Poslo- vili smo se z obljubo, da prihodnje leto spet pridemo.

S.A.

Foto: osebni arhiv

V spomin

Viktor Podvratnik – Orlov Vika. Le kdo ga ni poznal! Bil je simbol Orlovega in Šentvida. Zapisan gozdu in harmoniki. Vsa delovna leta je služboval kot gozdar in tako spoznal ogromno ljudi, ljudje pa so spoznali njega. Bil je veseljak, brez harmonike ni šel nikamor. Vsemu navkljub ga bolezen ni obšla.

K zadnjemu počitku smo ga pospremili v začetku novembra, na pokopališču v Zavodnjah. V Turističnem društvu Raztok Šentvid bomo pogrešali njega, njegovo harmoniko in našo himno, ki brez njega ne bo nikoli več tako zvenela. V Andrejevem domu na Slemenu bo njegov prostor prazen.

Spominjali se te bomo, Vika.

TRD Raztok Šentvid

CILJ SO STOPNIČKE

O Timu Vrtačniku, kot uspešnemu tekmovalcu v castingu smo v prejšnjih številkah že nekaj rekli. Je član RD Paka, trenira ga ati Mare, podpira pa cela družina. Pri šestnajstih letih, je sicer tipičen najstnik, a casting ni samo disciplina v športu, ampak je predvsem disciplina. Zato Tim dobro ve, da je treba za uspeh garati.

Tim, s castingom (suha disciplina ribiških veščin) si se seznanil leta 2011. Začniva s tvojimi tekmovalnimi uspehi. Koliko jih je?

Začel sem kot pionir tekrovati leta 2012, najprej v treh disciplinah in istega leta postal državni prvak. Prav tako sem bil državni prvak leta 2013.

Leta 2014 si prestopil v mladinske vrste?

Tako je, leta 2014 sem prestopil v mladinske vrste in začel tekrovati v petih disciplinah. Istega leta sem postal državni podprvak.

Kakšno pa je bilo tvoje letošnje leto?

2015 je bila ena prelomnica zame v tem športu. Uvrstil sem se v slovensko reprezentanco za svetovno mladinsko prvenstvo, ki je letos potekalo ravno v Sloveniji, od 9.7. do 12.7.2015, v Tolminu. Glede na to, da je bilo to moje prvo večje tekrovanje, izkušenj iz takih tekrovanj še nisem imel, sem zelo zadovoljen.

Kakšni so bili cilji in kakšni rezultati?

Postavil sem si cilj, da izboljšam svoj osebni rekord v točkovanju vseh petih disciplin skupaj. To mi je tudi uspelo, še več, trikrat sem se uvrstil v finale najboljših na svetu. Dvakrat sem dosegel četrto in enkrat osmo mesto. V daljavah pa 19. in 20. mesto. V skupnem točkovanju sem zasedel deveto mesto na svetu med mladinci in bil sem najboljši Slovenec od štirih, ki smo bili v ekipi.

Vsekakor izjemen uspeh ob močni konkurenci.

Glede na to, da so tu tekrovali tekrovanci svetovnih velesil v castingu, kot so Češka, Poljska, Nemčija, Slovaška, (v svojih državnih ligah imajo več sto tekrovancev in med njimi izberejo tiste res najboljše za svetovno prvenstvo), Švica in Hrvaška, sem kot Slovenec, ki z očetom trenirava sama, dosegel odličen rezultat in čestitali so mi tudi selektorji teh velesil.

Rezultati so ti odprli še ena vrata.

S strani selektorja slovenske članske reprezentance sem bil predlagan in s strani slovenske castinške zveze potrjen, da se udeležim članskega svetovnega prvenstva, ki je potekalo, od 9.9. do 13.9.2015, v Hluboki nad Vltavo na Češkem. To je bil zame nov izziv, nova izkušnja. Kajti tega prvenstva se udeleži bistveno več tekrovancev iz bistveno več držav sveta. Japonska, Španija, Švedska, Češka, Slovaška, Norveška, Nemčija, Poljska, Avstrija in Švica.

Verjetno tudi bolj izkušenih od tebe?

Sem pridejo tekrovanci, ki se s tem športom ukvarjajo desetletja, uporabljajo res tiste najbolj profesionalne palice in pribor in večina teh tekrovancev v devetih disciplinah. Kljub temu, da sem skupaj še s tremi sotekrovanci prihajal iz majhne Slovenije, sem se v svoji najboljši disciplini – muha cilj, kosal z najboljšimi. V zadnjem metu od dvajsetih, se mi je zatresla roka in sem ga zgrešil, kar me je stalo finala in morda celo medalje. Na koncu sem dosegel 16. mesto na

Foto: osebni arhiv

svetu, kar je bil zame spet izjemen dosežek in motivacija za naprej.

Nato je sledil preizkus še v Šoštanj.

Tudi RD Paka Šoštanj je organizator ene mednarodne tekme in sicer ALPEN – DONAU – TURNIER in CASTING, ki je letos potekala od 25.9. do 27.9.2015 in se ga je udeležilo kar nekaj tekmovalcev iz Češke, Avstrije, Hrvaške, Slovaške, Poljske in Slovenije. Prav lepo se je bilo spet srečati s svetovnimi prvaki in se ponovno kosati z njimi. Lahko rečem, da je bilo leto 2015 leto mojih 4. mest, kajti spet mi je en sam zgrešen met vzel stopničke in sem končal na četrtem mestu v svoji najljubši disciplini – muha cilj.

In tvoji cilj?

Odločil sem se, da leto 2016 ne bo leto »tik pod stopničkami« in da bom treniral še več. Zdaj je moj prvi cilj, da se zelo dobro pripravim na svetovno mladinsko prvenstvo 2016, ki bo na Češkem in se morda ponovno uvrstim na člansko svetovno prvenstvo 2016, ki bo v Španiji.

Vsekakor ti želimo, da realiziraš vse cilje, a se povrniva malo nazaj. Na nek način izhajaš iz »ribiške« družine.

Moj deda Rale in ati Mare sta ribiča, zato sta v meni vzpodbudila veselje do ribolova. Deda mi je podaril tudi mojo prvo ribiško palico. Leta 2007 sem uradno postal mladi ribič pri RD Paka Šoštanj. Predvsem deda še vedno veliko časa preživi ob vodi, zato grem večkrat z njim. Ati pa je pri RD Paka zadolžen za delo z mladimi.

Kaj je casting?

Casting je suha disciplina v ribiških veččinah, ki izhaja iz besede »CAST«, kar pomeni met, metati, vreči. Je športna disciplina, ki se izvaja z ribiški palicami.

Pod imenom Casting poznamo discipline, ki jih imenujemo cilji in daljave. Cilji so tarče, katere tekmovalec s palico in obtežilnikom cilja oziroma meče iz različnih položajev in daljav. Ravno tako tudi z umetno muho. Disciplini obtežilnik daljava in daljava umetne muhe pa enačimo z atletskimi disciplinami, kot so met krogle, kladiva in diska. Casting sem spoznal leta 2011, kot član RD Paka.

Kakšni so začetki tvojega tekmovanja in kdo te trenira?

V RD Paka so mi posodili palico, s katerimi sem začel. Najprej sem se udeleževal tekmovanja v Sloveniji in na Hrvaškem. Glede na to, da ta šport v Sloveniji ni tako razširjen, mi je na pomoč priskočil moj oče, ki je postal moj trener. Ostali tekmovalci, trener in selektor so namreč iz Tolmina in Kopa. Zato je moj oče najprej sam dobro »preštudiral« vsa pravila tega športa, opravil te-

čaj in izpit za sodnika v tem športu in se posvetil meni in mojim treningom. Na začetku so nama veliko pomagali bolj izkušeni v tem športu na prijateljskih tekmah, ki smo se jih udeleževali na Hrvaškem in v Sloveniji. Vsem in vsakemu posebej sem hvaležen za vsako pomoč, posebej atiju.

Najbrž ni dovolj samo ena palica?

Ko sem začel tekmovati v petih disciplinah, je bila ena sama standardna palica premalo in kupiti je bilo treba nove. Za vrhunska tekmovanja, moraš uporabljati tekmovalni pribor vrhunske izvedbe, kar pomeni bistveno višje stroške. Nekoliko nam je pri tem pomagala RD Paka, vse ostalo pa je strošek mojih staršev. Zdaj uporabljam štiri palice, ki so precej bolj profesionalne, kot tista prva, s katero sem poskusil. Tekmovanja potekajo od spomladi do jeseni.

Pa treningi?

Zraven so še intenzivni treningi, seveda. Ta šport zahteva predvsem zbranost in telesno pripravljenost. Tudi družina me spremlja. Veliko se vozimo na Hrvaško in v Tolmin. Veliko treniram doma. Pred našo hišo (živim na Pohrastniku), sva z očetom postavila poligon za treninge treh disciplin, ker s tem prihraniva ogromno časa in energije. To pa se tudi zelo pozna na rezultatih, ki sem jih začel dosegati. Problem predstavlja le trening daljave, kjer je potrebno imeti poligon, dolg preko 75 metrov. Te treninge pa moram opraviti na travniku pred domom ribičev v Šoštanj. Ravno v treh disciplinah, ki jih treniram doma vsak dan, sem začel dosegati odlične rezultate.

Rekel si, da boš letos še več treniral?

Treniral bom tudi pozimi, kajti z očetom bova trenirala v telovadnici enkrat tedensko, takoj ko bo zima mimo, pa ponovno zunaj v naravi. Med treningi sem za atija samo tekmovalec in ne sin, on pa je zame samo trener in ne oče. Dela je še ogromno. Dve leti še tekmujem v mladinski konkurenci in dosežem lahko še veliko, hkrati pa se dodobra izpilim za člansko konkurenco, ko dopolnim 18 let.

Če rečeš na primer sošolcem (Tim je dijak drugega letnika srednje šole), da tekmuješ v castingu, ali sploh vedo kaj je to?

Želim si, da bi bil ta šport v Sloveniji bolj prepoznaven, predvsem, da bi ponovno živel v naši dolini, kot je že živel nekoč, ko je izjemne rezultate dosegal pokojni Vlado Mešič. Ne, seveda jih veliko ne ve, kaj je to. Še moja mama ni vedela, ko sem začel tekmovati, zdaj pa je vneta navijačica in pomočnica.

Nekaj smo že izvedeli o tebi skozi pogovor, kaj še počneš sicer v življenju?

Poleg castinga še vedno treniram košarko pri KK Elektra Šoštanj, kar je tudi pripomoglo za dobre mete v castingu. V prostem času grem rad s prijatelji na igrišče igrati košarko ali nogomet ali kolesarim. Z očetom sem pri trinajstih prekolesaril od Planice do Bovca. Imam še brata Tita, mamo Matejo in upam nekaj dobrih prijateljev, tudi med ribiči RD Paka Šoštanj.

Milojka B. Komprej

USPEŠNA JESEN ZA KOLESARJE

Končno nam je bilo vreme naklonjeno. Po tem, ko smo morali prvo tekmo v dirt pokalu odpovedati, smo v soboto, 12. 9. 2015, uspešno izpeljali dirko v B4X ligi. Tekme se je udeležilo 21 tekmovalcev. V najmlajši kategoriji U9 je zmagal domačin Mai Pokleka, v kategoriji U11 je na najvišji stopnički stal prav tako domačin Aljaž Aristovnik.

V kategoriji U13 sta se pomerila dva Lignitovca, novinec Luka Božič in že izkušeni tekmovalec Taj France. Slednji je stal stopničko višje. Žan Aleksej Novak je v kategoriji U15 slavil zmago, v kategoriji U17 pa Jure Štrancar. Najbolj napet boj se je odvijal v kategoriji ELITE, kjer sta se v velikem finalu pomerila dva domača tekmovalca, Urban Rotnik in Luka Bolha, sicer oba tekmovalca za KK Črn Trn. Zmagal je Urban Rotnik.

V soboto, 19. 9. 2015, je na Mariborski BMX progi potekalo državno prvenstvo v BMX-u. Kar sedem naših članov se je tekmovanja udeležilo in prav vsi so se odlično odrezali. Jan Pergovnik je v kategoriji amaterjev do 9 let suvereno opravil s tekmeci in stopil na najvišjo stopničko. V kategoriji dečkov do 9 let je Mai Pokleka osvojil bronasto medaljo, prav tako kot Taj France, v kategoriji pod 13 let. Aljaž Aristovnik je pri dečkih pod 11 let osvojil 5. mesto. V kategoriji Cruiserjev je Uroš Klauž ostal tik pod stopničkami, na 4. mestu. V najmočnejši kategoriji dečkov nad 17 let, smo imeli 2 predstavnika, Urban Rotnik je postal državni podprvak, Tadej Zaljuberšek pa je osvojil 7. mesto.

Mai Pokleka, Državno prvenstvo BMX, Maribor

Foto: arhiv kluba

JAMARSKI VIKEND

Že med raziskovalnim taborom na Vodotočniku je bilo mogoče zaslediti idejo, da bi prišli k nam na obisk jamarji iz Madžarske. To so prijatelji jamarke "Panke", ki jo je Grega spoznal v Mariboru in jo spodbudil, da je hodila z nami.

Kar hitro nas je Grega obvestil, da so se odločili za obisk. Naprej jih je bilo najavljenih 15, na koncu jih je prišlo 9. Po počitku smo se zbudili ob sedmih, se skobacali iz toplih spalk in dan začeli z močno kavo. Ta dan je bila v planu Snežna jama. V Prebold je prišel naš vodič Silvo, v Mozirju pa smo pobrali Valerijo. Sončen dan se je

kopal v jesenskih barvah, kar nas je spodbudilo, da smo za trenutek ustavili avte in se razvajali v tem prebujanju narave. Ko smo se naužili prekrasnega razgleda smo se premaknili do parkirišča, kjer smo pot do Snežne jame nadaljevali peš. Pri spuščanju po stopnicah se je pojavilo vprašanje, kako se pleza v kamine z verigo. Ta veriga je služila za fiksiranje ledenega slapu, ki se je stopil zaradi segrevanja v jami. Mimo ledene dvorane in še naprej po jami so se gostje čudili, kako je „szép barlang“ – lepa jama. Silvo je med potjo pokazal kamin, kjer vztrajno plezajo in mesto, kjer so kopal, ko so odkrili zob morskega psa. Na koncu smo prišli v Končno dvorano, kjer se jama zaključuje z podorom. Ker smo imeli še čas je Silvo zavil v Medvedji rov, pokazati kosti medveda, ki se je izgubil v jami. Zelo sem bil presenečen, kako lepo je Gabi očistila mineral in odlomljen kapnik. Med vračanjem nazaj skozi dve adrenalinski brezni, smo tempo pospešili, saj se je razširila novica o čevapčičih, ki jih je pripravljala Uroš. Iz jame smo pokukali ob petih popoldne in se odpravili na piknik. Pred klubom se je zbralo lepo število jamarjev. Druženje smo začinili s štorijami o jamskih raziskovalnih planih in s preučevanjem načrta Madžarske jame, ki ji je možno narisati samo tloris. Vse skupaj smo podkrepili z odličnim mešanim mesom iz žara – hvala Uroš, kasneje pa še z odličnim pečenim kostanjem – hvala Tone. Debate in smeh so trajale pozno v noč.

Plan za soboto – Brezno presenečen in Klemenškov pekel. V Brezno presenečenj smo šli Grega, Žiga, Filip, Uroš Ilič, Nik, šest Madža-

Na Soriški planini je konec avgusta potekala še zadnja dirka za slovenski pokal v spustu. Naš edini predstavnik Urban Napotnik je potrdil, da mu proga zelo ustreza in v cilj prišel kot najhitrejši med amaterji.

V sredini novembra pa je v Kamniku potekala zaključna prireditev za najboljše gorske in BMX kolesarje v slovenskem pokalu. Najprej so se na oder podali BMX kolesarji. Mai Pokleka je med dečki do 9 let osvojil skupno 3. mesto, Taj France, pa je bil prav tako tretji med dečki do 13 let. V najmočnejši kategoriji je Urban Rotnik osvojil skupno 2. mesto. Med klubskim točkovanjem pa smo kot društvo dosegli skupno 3. mesto. Nato so na oder prišli še najboljši v spustu, Urban Napotnik je med amaterji postal slovenski pokalni prvak, prav tako je slovenska pokalna prvakinja med ženskami postala Monika Hrastnik.

Urban Napotnik

rov in jaz. Da ne bi bil to samo turističen spust v jamo smo naredili plan in se razdelili v dve skupini. Druga skupina je pred bivakom namestila varovalno vrv, ki je olajšala plezanje nazaj, saj je v utrujenem stanju plezanje na prosto kar težavno. V bivaku so položili drenažno cev, ki je omogočala prehod po suhem. Pred drugo prho smo razdrli sidrišče in preopremili, da je bil lažji spust. Za zaključek ekskurzije smo se spustili še čez Veliki prepad. Ker nas je bilo veliko, smo iz jame pokukali šele ob 20:30, kjer sta ob ognju čakala Grega in Žiga. Uroš in Nik sta odšla prej, kasneje sta se lepo zahvalila, meni za povabilo, Gregu pa za organizacijo. Ko smo prišli do kluba so iz Klemenškovega pekla prišle dobre novice, da je Rok našel prehod v znani rov.

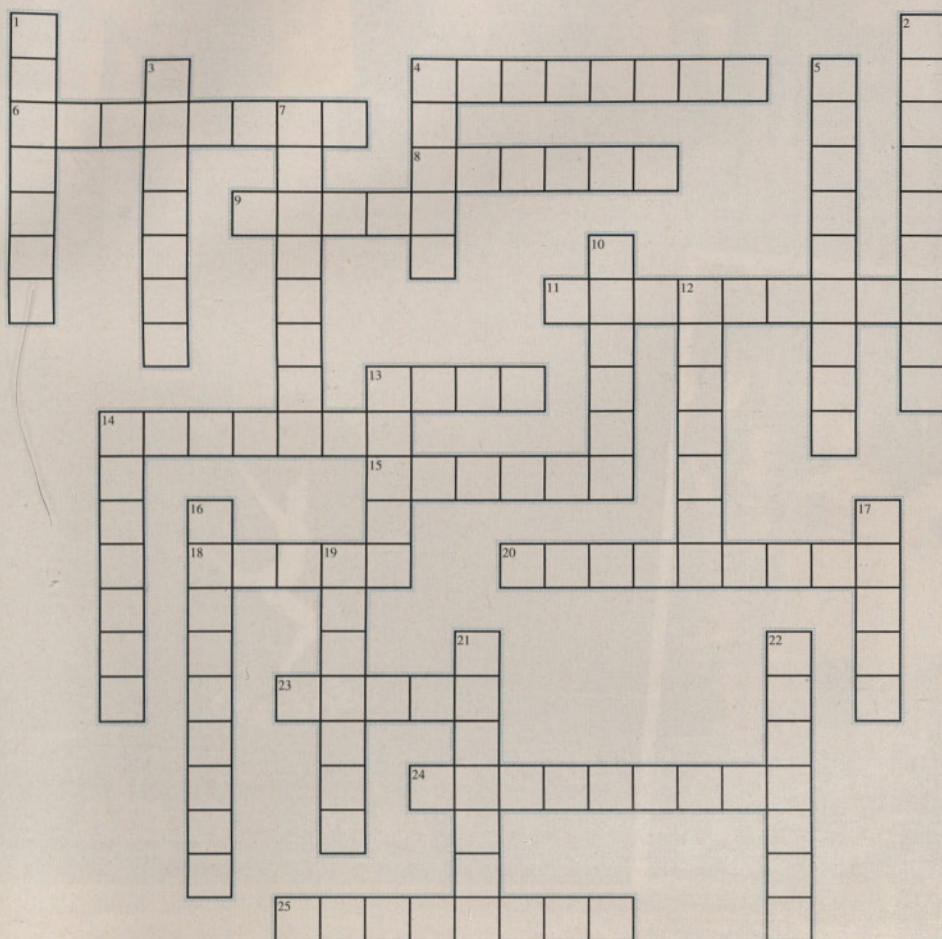
V nedeljo smo splezali še v Sevškovo rupo ali Ravbarjevo brezno, kjer so Rok, Katarina in Jerca jamo prej opremili in pripravili, da smo lahko mi samo skočili notri. Jama je goste razveselila in bila res pika na i ter lep zaključek tega vikenda. Pošteno utrujeni smo se poslovili in v upam, da jih naslednje leto obiščemo mi.

Za nami je lep vikend, hvala Gregu za organizacijo in ekipi za sodelovanje.

Maks Petrič

Foto: arhiv kluba

Vodoravno

4. Beseda v prenesenem pomenu
6. Zadnji mesec v letu
8. Smola, ki se uporablja kot kadilo, pri cerkvenih obredih
9. Živalska vrsta
11. Vrtna rastlina za kompot
13. Naprava za mletje žita
14. Triki
15. Sesalec severnih morij
18. Avstralski medvedek vrečar
20. svarilo, opomin
23. Pravoslavna verska podoba
24. ...od kod lepote tvoje?
25. Kemijski znak Mg

Navpično

1. Guma za radiranje
2. Slovenska alpska smučarka
3. Nespametnež, trap...
4. Hrošč v moki
5. Bajeslovno bitje s človeškim telesom in pasjo glavo
7. Prožen trak
10. Vrtinčast vihar
12. Razčlenitev snovi v osnovne sestavine
13. Orodje za pometanje
14. S treh strani oblitno kopno
16. Opitost
17. Praznik, ki ga praznujemo 25. decembra
19. Luska, ploščica, ki varuje telo rib
21. Kipci, postavljeni pod jelko v času Božiča
22. Sorta jabolk

ŠALE

Učitelj vpraša v razredu:

"Otroci, kdo mi lahko pove, kako funkcionira država?"

Javi se Janezek:

"Država je kot čezoceanska ladja. Kapitan je predsednik, ministri pa posadka, ki vodi ladjo čez nemirne valove, nevihte in druge težave."

Učitelj reče:

"Zelo dobra razlaga. Kaj pa ljudstvo?"

"To so potniki!"

"Kaj pa delajo oni?"

"Bruhajo."

Pri Novakovih se rodi otrok.

Njegova prva beseda je: "Babica". Naslednji dan ta umre.

Njegova druga beseda je: "Dedek". Ta naslednji dan umre.

Otrokova tretja beseda je: "Ati". Ta celo noč ni mogel spati saj je mislil, da bo tudi on umrl.

Zjutraj se zbudi in spozna, da se mu to ni zgodilo. Ves vesel priteče ven in začne kričati: "Nisem mrtev, nisem mrtev...!" Žena priteče k njemu ter mu reče: "TIHO BODI, SOSED JE UMRLI!"

"No, Janezek, povej mi," reče učitelj, "rešitev naslednje naloge: Tvoj oče gre peš iz Ljubljane proti Medvodam s hitrostjo 3 km/h. Tvoj stric gre eno uro pozneje iz Medvod proti Ljubljani s hitrostjo 5 km/h. Kje se srečata?"

Janezek kot iz puške: "V prvi gostilni!"

UGANKA

Zapor ima štiri vrata. Zelena, bela, plava in rjava. Ena od njih vodijo na prostost ostali vrata pa vodijo v kamnolom. Pri vratih stoji tudi osem čuvajev. Boris, Peter, Aljaž, Marko, Mirko, Alojz, Bruno, Dejan. Nekateri med njimi govorijo samo resnico, nekateri pa vedno samo lažejo. Vsakemu zaporniku povedo isto in nekateri se rešijo, drugi so pa obsojeni na razbijanje skal.

Bruno: Če Aljaž govori le resnico, potem tudi Alojz govori resnico.

Marko: Zelena in bela vrata so vrata, ki vodijo na prostost.

Boris: Zelena so vrata, ki vodijo na prostost.

Peter: Vsaj ena izmed vrat bela ali plava so tista vrata ki vodijo na prostost.

Aljaž: Boris in Peter vedno govorita le resnico.

Mirko: Plava in zelena vrata so tista vrata, ki vodijo na prostost.

Alojz: Edenizmed teh dveh Marko ali Mirko govori vedno le resnico.

Dejan: Če govoriva midva z Brunojem resnico, potem tudi Boris govori resnico.

Katera vrata vodijo v prostost?

			2	8		7	
			3				8
		8		1			4
	4					7	6
	8		7	5	6		4
5		7					1
9			8			6	
8					9		
	2		5	4			

Velenje
Sp Do 35
LIST
2015

352(497.4 šoštani)

9008161,22

COBISS •

KNJIŠNICA VELENJE

TWIRLING KLUB

ŠOŠTANI

Princ Egipta

SOBOTA
19.12.2015
OB 20.00

KULTURNI DOM
ŠOŠTANJ

POEZIJA IZTOKA MLAKARJA

Poseben gušt

ETNO BANDA

Cena vstopnic:
10€ predprodaja
13€ na dan dogodka

Prodajna mesta:
Karma bar, Šoštanj
Orange, Velenje

